

ταγματάρχης, ὡσανεὶ μὴ ἐγνώρισεν αὐτὸν. Εἶτα, προσπαθῶν νὰ μαιδεύσῃ:

— Ἄ! εἶται σὺ Βρονίνη! . . . ἤθελα νὰ εἰπῶ, Ἀλέξανδρε . . .

— Δὲν ἀπατάται συνταγματάρχα. Ὁμιλεῖς πράγματι πρὸς τὸν Βρονίνην, πρὸς τὸν στρατιώτην σου.

— Ἀλλά, δὲν εἶσαι πλέον στρατιώτης. Ἐλαβες τὴν χάριν σου. Τὸ ἔμαθα τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ σοὶ συγχαίρω, Ἀλέξανδρε.

— Ἄ! ἔλαβα τὴν χάριν μου. Λυγρόν, δὲν εἶμαι πλέον στρατιώτης σου, τὸ εἰσεύρεις, ἔ; . . .

— Ναί, φίλε μου.

— Εἶμαι εὐγενής, ἀξιωματικός, φίλος σου λέγεις, συνταγματάρχα Γουροσλώφ;

— Ναί, καὶ ἂν δύναιμι νὰ σοὶ ἦμαι ὠφέλιμος, Ἀλέξανδρε . . .

— Δύνασαι νὰ μοὶ δώσῃς λόγον τῶν προσβολῶν σου, διέκοψεν αὐτὸν ὁ σημαιοφόρος μετὰ κεραυνοβόλου φωνῆς.

Ὁ Γουροσλώφ ἐταράχθη.

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπε. Μεταξὺ συνταγματάρχου καὶ στρατιώτου δὲν ὑπάρχει προσβολή. Εἶσαι τρελλός; Μόλις ἔλαβες τὴν χάριν σου, καὶ ζητεῖς νέας ἐριδας; Πιστεύεις ὅτι ὁ Τσάρος ἔχει τὴν ἀγαθότητα νὰ σοὶ συγχωρήσῃ;

— Τί σὲ μέλλει; . . .

Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ἀλεξάνδρου κατέστη ἀπειλητικόν.

— Τί θὰ ἔλεγεν ὁ πρίγγιψ Μουράκιν; Τί θὰ ἔλεγεν ἡ πριγγίπικσσα, ἂν ἐφόνευον τὸν προστατευόμενόν της; εἶπεν ὁ Γουροσλώφ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἤρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Προσεῖς, Γουροσλώφ. Μὴ ἀναμιγνύης τὸ ὄνομα γυναικὸς εἰς τὴν ἐριδά μας. Μὴ μὲ ὠθῆς εἰς τὰ ἔσχατα.

— Εἶσαι λίαν τεταραγμένος, Ἀλέξανδρε. Δὲν σκέπτεσαι. Συλλογίσθητι τὴν μητέρα σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐρρίγησε.

— Εἶναι ἀνανδρὸν νὰ ἐπικαλῆσαι τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς μου, ὅπως διαφύγῃς τὴν ὀργὴν μου. Ἐμπρός, συνταγματάρχα!

— Δὲν μονομαχῶ μετὰ σοῦ Ἀλέξανδρε, ἀπήνησεν ὁ Γουροσλώφ, προσπαθῶν νὰ φανῇ ἥρεμος.

— Ἐμπρός! ἐπανελάθεν ὁ σημαιοφόρος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἄλλως . . .

Ὁ συνταγματάρχης τὸν παρετήρησε μετὰ περιφρονήσεως.

— Τί! μὲ ἀπειλεῖς! . . . Εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι ἐδολοφόνησες τὸν ὑπασπιστήν; . . . Ἀλλά, δὲν μονομαχῶ μετὰ δολοφόνου . . .

Ἡ προσβολὴ αὕτη κατέστησε παράφρονα τὸν Ἀλέξανδρον.

— Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! Ὁ Θεὸς τὸ θέλει! ἀνέκραξε.

Καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπή, διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς ἤρπασε τὸν συνταγματάρχην ἐκ τῆς ὤμοπλάτης, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐξύθισε τὴν ἀστράφασαν λεπίδα τοῦ γυαταγανίου εἰς τὸ στῆθος του.

Ὁ κώδιον τῆς ἐκκλησίας ἐξήκολούθη ἤχων . . . Ἀξιωματικοὶ τινες ἐκράτουν τὸν συνταγματάρχην, ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ὁποίου ἔορε ποταμινδὸν τὸ αἷμα, ἐνῶ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν στρατιώται ἐδέσμευον τὸν δολοφόνον.

— Μητέρα μου! μητέρα μου! . . .

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐψηθύρισε καὶ ἕτερον ὄνομα, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο οὐδεὶς ἤκουσε.

(Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμόνδου de Amicis)

Οὕτως, ὅταν πρόκειται νὰ κατηγορήσωμεν τοὺς δειλοὺς πεζῶς καὶ ἐμμέτρως φημισκούντες κατὰ τῆς ἀτιμίας, κατὰ τῶν διεστραμμένων ψυχῶν, κατὰ τῆς αἰσχύνης τῆς πατρίδος, ὅλοι εἴμεθα ἔτοιμοι ὅταν ὁμοῦς ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν πράξιν καὶ εὐρεθῶμεν ἐνώπιον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τότε καὶ πατρίς καὶ ἀνδρία καὶ τιμὴ καὶ σημαία, εἶναι τόσαι πομπόλυγες διαλυόμεναι εἰς τὴν πρώτην πνοήν, καὶ μένει μόνον τὸ αἶσθημα τῆς φιλοθυρωπίας. Κυρία μου, σεῖς ἄλλο τι δὲν βλέπετε εἰμὴ ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις μέλλει ν' ἀποθάνῃ μόνος, ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς παιδιᾶδος, μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους πρὸς οὐρανόν· μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐγὼ ἔχω σπλάγγνα ἐπίσης, κυρία μου, καὶ αὐτὸ τὸ θέαμα ἐνοχλεῖ καὶ ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ὅμως ὁ λογισμὸς σας νὰ σταματήσῃ μόνον εἰς αὐτὸν τὸν ἐπιθάνατον· πρέπει νὰ φαντασθῆτε αὐτὸν τὸν ἴδιον ἄνθρωπον κεκρυμμένον ἐντὸς τάρβου, ἢ ὅπισθεν φραγμοῦ τινος, μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς, τρέμοντα, ἐνῶ ἐκαστὸν βήματα μακρὰν αὐτοῦ οἱ σύντροφοί του ἐκθέτουσι τὸ στῆθος εἰς τὰς σφαίρας, καὶ ἀντὶ νὰ ὀρμήσωσιν ἐμπρός καὶ νὰ νικήσωσι, ὀφείλουσιν νὰ σταθῶσιν ἀκίνητοι καὶ νὰ ἀποθάνωσι, διότι οἱ δειλοὶ κατέστησαν ἀραιὰς τὰς τάξεις των διὰ τῆς φυγῆς. Πρέπει νὰ φαντασθῆτε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν λέγοντα.—Οἱ σύντροφοί μου θὰ φονευθῶσι, δὲν πειράζει· ἡ σημαία μου θ' ἀτιμασθῆ, δὲν πειράζει, εἶμαι ἀνανδρὸς, δὲν πειράζει· ἐν τού-

τοις ζῶ!—ἐν τοιαύτῃ θέσει πρέπει νὰ τὸν φαντασθῆτε, ὅπως ἐννοήσῃτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅτι σεῖς ἢ ἴδια μὲ τὰς χεῖράς σας θὰ ἤσθε ἱκανὴ νὰ τὸν φονεύσῃτε, ὅτι ἡ ζωὴ του εἶνε ὕβρις πρὸς τοὺς νεκρούς. Ὡ κυρία μου, συλλογίσθητε! ἡ εὐσπλαγγνία σας αὕτη εἶνε ἐλευθρία. Ὅπισθεν παντὸς δειλοῦ ἐπιζήπαντος, ὑπάρχει σωρὸς ἀνδρείων θυσιασθέντων. Πιστεῖσθε τὸ, πρέπει νὰ φανθῶμεν ἀνηλεεῖς· πρέπει νὰ ἀναγκάσωμεν τοὺς ἄνδρες ψυχῆς καὶ καρδίας ἀνθρώπους τοιοῦτους νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὑπάρχει τι πολυτιμότερον τοῦ ἐλευθέρου αὐτοῦ σαρκίσι, χάρις τοῦ ὁποίου διαπράττομεν τόσας ἐλευθότητας, καὶ ἐκεῖνο ὀφείλομεν νὰ σώσωμεν, ὄχι τοῦτο· πρέπει νὰ κάμωμεν αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι, ὅταν ἡ πατρίς ἔχῃ ἀνάγκην αἵματος, ὀφείλομεν νὰ τῇ προσφέρωμεν, καὶ ὅτι ὅστις ἀρνήθῃ νὰ χύσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὀφείλει ἀναπορεύτως νὰ τὸ χύσῃ μόνος ἐπὶ τῆς δημοσίου πλατείας· ἄς ἀποκόψωμεν τὰ σαπρὰ μέρη, κυρία. Εἶθεθα ἀκόμη ἐν καιρῷ ἀλλοιόμενον ἂν τρέμῃ ἡ χεὶρ μας! εἰς νέαν περίστασιν θὰ κατασυντριβῶμεν καὶ θὰ ἀτιμασθῶμεν διὰ παντός. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ!

Διεκόπη εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἐμείνεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, ἐθεώρησε τὸ ὄρολόγιον καὶ προσέθεκε ταπεινὴ τῇ φωνῇ ἀλλὰ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

— Εἶπατέ μοι μᾶλλον, κυρία, ὅτι δὲν εἶνε αὕτη στιγμὴ κατάλληλος, ὅπως προσφέρῃ λόγους ὀργῆς καὶ περιφρονήσεως, κἄλλιον νὰ σιωπῶ τις καὶ νὰ σκέπτεται.

Ἡ κυρία ἤσθάνθη φρικίαν διατρέχουσαν τὸ σῶμά της.

Τὰ δύο τέκνα ὤρμησαν πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ὅχι, ὄχι, ἐδῶ! . . . δὲν θέλω, ἐφώνησε μετὰ τόνου ἐπιτακτικοῦ ἡ κυρία, ἐγχειρομένη ὀρθία.

Ὁ ἰατρός τὴν ἠμπόδισε καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ καθίσῃ πάλιν. Τὰ παιδιά ἐστάθησαν, πάντες ἐσίγων· ἤκούετο εἰς ἀπόστασιν μακρὰν θόρυβος ὑπόκωφου.

Ὁ ἰατρός ἔλαβε τὰ δύο παιδιά ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὰ ὠδήγησε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἤρχησαν νὰ περατηρήσῃ προσεκτικῶς εἰς τὴν παιδιᾶδα. Ὁ ἰατρός ὠμίλει ταπεινοφώνως καὶ ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς κάτι τι πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ παιδιά μὲ τὸν βραχίονα τεταμένον ἠκολούθουν τὰς κινήσεις του.

— Ἴδου αὐτοί, εἶπε σιγὰ τὸ μεγαλύτερον.

Ὁ θόρυβος ἤκούετο εὐκρινέστερον.

Τὸ μικρότερον τῶν παιδίων γενόμενον ὠχρὸν προσέθηκε.

— Σχεδὸν δὲν δύνανται νὰ σταθοῦν εἰς τοὺς πόδας των!

— Ἰατρό, ἐκραύγασεν ἡ μήτηρ μὲ ἰκετευτικὸν ὄρος, χωρὶς ὄμως νὰ τολμήσῃ ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῆς γωνίας τῆς αἰθούσης, ὅπου εὐρίσκειτο.

Μετὰ τινὰ στιγμὴν σιωπῆς καὶ ἀκινήσιας τὰ δύο τέκνα δι' αἰφνιδίου καὶ ταχέος κινήματος ἐστράφησαν μετὰ φρίκης καὶ ἐκρούσαν τὴν μορφήν ὑπισθῆν τῶν ὤμων τοῦ ἱατροῦ.

Εἶχον ἀναγκάσει τοὺς δύο στρατιώτας νὰ καθίσωσιν πρὸ τῶν χειλέων τὰς ποδῶν τῆς. Εἰς αὐτῶν, ἐνῶ ἐκυπτεν, παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ἐντός.

Ὁ ἱατρός ἐθῆκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν παιδίων, καὶ ἀναγκάζων αὐτὰ νὰ στρέψωσι τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν παιδιάδα, ἐκράτησεν ἀμρότερα εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ὡχρὰ καὶ ἀκίνητα, λέγων αὐταῖς μετ' εὐσθηρότητας.

— Κυττάξατε!

Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἡ βαθυτέρα σιωπὴ αἰφνης ἡ κυρία ἰγουνπέτησε καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας.

Μετὰ τινὰ στιγμὴν ἤκουσθη θορυβώδης ἐκπυροακρότης.

Ἡ κυρία ἀφῆκε δυνατὴν κραυγὴν, ἐρείφη ἐπὶ τῶν τέκνων τῆς, τὰ ἐθλίβεν ἐπὶ τὰ στήθη μὲ ὀρμήν, καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπόν των δι' ἀσπασμῶν καὶ δακρύων, ταῖς εἶπεν οἴφνης μετὰ φωνῆς ἐκδηλοῦσης καὶ οἴκτου, καὶ ἀγωνίαν καὶ τρόμον καὶ στοργὴν.

— ὦ! ὑποσχέθητέ μοι! ὑποσχέθητε εἰς τὴν μητέρα σας ὅτι θὰ ᾔσθε ἀνδρεῖοι! . . . πάντοτε ἀνδρεῖοι!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ χορεύων κλητήρ. — Δικαστικός τις κλητήρ ἐν Παρισίοις, ὄνοματι Σωρέ, διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν ὁδὸν Τελωνίου ἀρ. 32.

Ἐπρόκειτο ἐσχάτως νὰ ἐκτελέσῃ κατὰσχῆσιν εἰς τοῦ κ. Δουβάλ, κατασκευαστοῦ φυσικῶν συσκευῶν. Φθάνει, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων του, εἰς τὴν οἰκίαν ἐνθα ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κατάσχῆσιν, θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μύλου τῆς θύρας, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέ-

ρας ἀπτεται τῆς λαβῆς τοῦ κώδωνος καὶ . . . ἀρχίζει νὰ ὑποτρέμῃ παραφύρως ἐκπέμπων φοβεροὺς ὠρυγμούς. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς λυπηρᾶς ταύτης σκηπῆς προστρέγουσιν εἰ προστυχόντες ἐκεῖ καὶ μένουσιν ἐμβρόντητοι ἰδόντες ὅτι καὶ εἰς τῶν γραφείων τοῦ δικαστικοῦ κλητήρος ὅστις εἶχε λάβει αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἀρχίζει καὶ οὗτος ἀκράτητος νὰ περᾶ, ὡς ὁ προϊστάμενός του.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ ἑν λεπτόν, μεθ ὃ ἤρξασαν οἱ θυμῶσις ὑπάλληλοι εἰς οὓς, ἐνῶ εἰ μὲν ἐπεδαφῶευσον πᾶσαν συνδρομὴν ἕτεροι ἔδραμον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀστυνόμου, ὅστις διατάσσει νὰ ἀνοίξουν τὴν θύραν καὶ ἀνακαλύπτει τὸ μυστήριον τῆς κωμωδίας.

Ὁ σιὸρ Δουβάλ, ἀφοῦ ἔθεσε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ὑάλινου μονωτήρα ἐπὶ τῆς κλίμακος, εἶχε ἀναπτύξει διὰ τινος κυλίνδρου Ροσμκόρφ ἡλεκτρικὸν ρεύμα, τοῦ ὁποίου οἱ δύο πόλοι ἦσαν ἡ λαβὴ τοῦ κώδωνος καὶ τὸ μῆλον τῆς θύρας. . . Ἐντεῦθεν ὁ χορός.

Ὁ Δουβάλ ἐπρησωποκρατήθη.

ΕΛΕΝΗ

(ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος)

ΕΡΩΤΩΝ ΔΕΙΨΑΝΑ

α' Ω, μὴ καὶ πάλιν θὰ ἰδῶ ἐνθύμημα δακρύων;
 β' Τὴν μύρτον βλέπω τοῦ λαοῦ, βασιλικῆ κλωνίον . . .
 γ' Ὁ Χρόνος τὸ ἐμάρανε, τὸ μύρον του πλὴν μένει
 δ' Α, μὰ τὸ ἔδωκεν αὐτὸ ἡ θελκτικὴ Ἑλένη.
 ε' Ἐκεῖν' ἡ κόρη τοῦ λαοῦ, ἡ δροσερὰ ἐργάτις
 στ' Δὲν εἶχε, αἶμα κυανοῦν, ἀλλ' εἰς τὰ βλέμματά της
 ζ' Κυάνιζ' ἡ καταγωγὴ τοῦ οὐρανοῦ ἤρμα,
 δ' Κ' ἦτο πορφύρα τῆς πτωχῆς νεάνιδος τὸ αἶμα! . . .
 ε' Νομίζω τὸν βασιλικὸν μεμαρμαμένον ἦδη,
 στ' Πῶς τώρα ἡ φιλότατη χεὶρ τῆς νέας μὲ τὸν δίδει.
 ζ' Ἰδοῦ, εἰς τὸ παράθυρον ὡς τότε καθήμενη
 δ' Τὴν βλέπω πάλιν παλινψάλλουσαν ραιδρῶς κ' ἐργαζομένην
 ε' Πρὸ ἀθηροῦ βασιλικῆ ροδίην ὄψιν κύπτει,
 στ' Κλωνίον κόπτει, μεριδᾷ κ' ἐπάνω μου τὸ βίπτει . . .
 ζ' Χρόνε, θεότης φοβερὰ ἰσχύς καττραμένη,
 δ' Τὴν κόρην τί τὴν ἔκαμες; ποῦ εἶνε ἡ Ἑλένη;

» Ποῦ εἶνε, ποῦ; Ἀλλοίμονον ὡς τοῦτο τὸ κλωνίον
 » Τὸ ἄνθος θὰ ἐμάρανε; τ' ἄβρον τῶν κορασιῶν,
 » Κ' ἴσως μεσηλιζ, γύναιον, τὴν ὄραν ταύτην πλέον,
 » Τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν αὐξάνει τῶν χυδαίων! . . .
 » Καὶ ὅμως ἦτο καλλονὴ ἡ ταπεινὴ μου φίλη
 » Ἠμίλει, καὶ ἐνόμιζες ὅτι ψυχὴ ὠμίλει.
 » Τὸ στήθος της τὸ νεαρὸν ἀγνὴ πνοὴ ἐκίνει,
 » Καὶ ἦτο εἰς τὸ βλέμμα της ἄγ' αἰς τὴν εἰρήνην . . .
 » Ἦτο μὲ αἶμα ἀγαλμα, μὲ σάρκα Κερυάτις
 » Νεάνις μεγαλοπρεπῆς μ' ἀνάστημα ἐλάτης
 » Καὶ διὰ τὴν ῥοδόχροον προκέκυπτε μορφή της,
 » Τὸ λυκαυγὲς ἐνόμιζες ἀνέτειλε μαζὴ της!
 » Χρόνε, θεότης φοβερὰ, ἰσχύς καττραμένη,
 » Τὴν κόρην τί τὴν ἔκαμες; ποῦ εἶνε ἡ Ἑλένη;